

Цѣлъ день Рутъ събирала класове на нивата. На вечерята тя окълцала класоветѣ и си отишла дома весела и радостна, че и на чужда земя намѣрила такива добри и милостиви хора и че събрала твърдѣ много класове за единъ день, като си мислила — колко ще се зарадва Ноеминъ.

Рутъ си отишла у дома и дала на свекърва си житото и хлѣбътъ, що носѣла.

— Ами гдѣ бѣше ти? — попитала ъж Ноеминъ. — Нека Богъ испрати щастие на този човѣкъ, на чиято нива си събирала класове днеска!

Рутъ разказала на Ноеминъ — гдѣ е била и колко добъръ се показалъ къмъ неѣ Воозъ.

На вторий день Рутъ пакъ отишла на нивата за класове. Така ходила тя прѣзъ всичкитѣ дни догдѣто траяла жътвата, и всички се отнасяли къмъ неѣ добрѣ; всѣки день тя събирала по много класове.

Често дохождалъ при жътваритѣ и самъ Воозъ, който често се разговарялъ съ Рутъ и все повече ъж обиквалъ.

Воозъ най-сетнѣ много обикнѣлъ Рутъ, защото тя била трудолюбива и твърдѣ добра.

Той се оженилъ за Рутъ и почнѣли тѣ да живѣятъ много веселъ и честитъ животъ: всички се радвали на тѣхното щастие. Воозъ и Рутъ сдобили синове и внуци. Тѣхенъ прѣвнукъ е билъ царъ Давидъ, отъ родътъ на когото билъ праведний Иоакимъ, — баща на св. Дѣва Мария и дѣда на Исуса Христа.

Така Самъ Богъ благословилъ родътъ на послушната и добрата Рутъ.